

A woman in a white lace dress and a man in a dark suit standing outdoors. The woman is wearing a pearl necklace and holding a fan. The man is wearing a striped scarf and white gloves.

MARKÍZ HLÁDÁ MANŽELKU

© WORTHINGTONOVCI ©

ELLA QUINN

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu *When a Marquis Chooses a Bride*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Zebra Books, Kensington Publishing Corp., New York 2016, preložila Tamara Chovanová.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Copyright © 2016 by Ella Quinn

All rights reserved

Translation © Tamara Chovanová 2022

Cover Design © Barbara Baloghová 2022

Cover Photo © Lee Avison / Arcangel

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2022

ISBN 978-80-220-2434-1

1

Cez okná veľkej učebne v sídle Sternovcov sa lia-
lo popoludňajšie slnko. V priestrannej učebni stála
knižnica, štyri písacie stoly, dve pohovky a boli po-
rozkladané rôzne hračky.

Slečna Dorothea Sternová sedela na častejšie použí-
vanej pohovke a navliekala do ihly ružovú hodvábnu
niť. Ešte bolo treba dokončiť jednu ružičku staroružo-
vej farby a papučky, čo šila pre svoju mamu, budú ho-
tové.

Ale nech sa akokoľvek usilovala, nevedela sa zbaviť
pocitu, že odkedy odišla jej najlepšia priateľka lady
Charlotte Carpenterová, je okolo nej smutno, nezáziv-
ne. Celé roky plánovali, že budú debutovať spolu, veď
odmalička vždy všetko robili spolu.

Ale Dotty bola teraz dosť zamestnaná. Mama si zlo-
mila nohu a Dotty sa ujala jej povinností – rada nav-
števovala nájomcov, zhovárala sa s deťmi a s ich ma-
mami, hľadala spôsoby, ako im pomôcť.

„Dotty,“ zakvíli jej šesťročná sestra Martha, „Scruffy
nechce pokojne stáť.“

Scruffy, trojnohý pes, ktorého Dotty zachránila z lo-
veckej pasce, sa bránil, keď mu Martha chcela uviazať
mašľu. „Zlatko, chlapci nemajú radi také ozdoby.
Uviaž mašľu bábike.“

Pätnäštočná Henrietta zdvihla pohľad od knihy. „Ona ju vzala bábike.“

„Henny, nemáš cvičiť na harfe?“ spýtala sa Dotty.

Sestra jej vyplazila jazyk. „Nie, mám čítať Ovídia v gréčtine.“

Ich otec sir Henry bol klasický vzdelanec a predtým než mu pred pár rokmi zomrel starší brat, bol rektor. Henny veľmi nepotešilo, že sa rozhodol naučiť všetky deti po latinsky a po grécky.

Dotty pozrela na sestrinu knihu. Mramorovaná obálka, typická pre romány z vydavateľstva Minerva! „To nie je Ovídius.“

Henny vzdychla, prevrátila oči. „Neočakáva sa od dám, že budú hlúpe?“

„Nie, len majú predstierať, že sú hlúpe,“ odvetila Dotty sarkasticky. „A to je naozaj absurdné. Odmietam sa vydať za džentlmena, ktorý si bude myslieť, že ženy nemajú mozog.“

„Potom možno zostaneš starou dievkou,“ odsekla Henny.

„Lordovi Worthingtonovi sa páči, že Grace je múdra.“ Dotty potlačila hrdý úsmev. „Určite aj iní džentlmeni majú podobný názor.“

Charlottina staršia sestra Grace bola teraz grófkou Worthingtonovou. Keď Charlotte debutovala, Grace vzala všetkých päť mladších detí do Londýna. Krátko po príchode do mesta sa Grace stretla s Mattheusom, grófom Worthingtonom, a zaľúbila sa doňho. Vzali sa o tri týždne.

Nedávno sa Grace a jej mladomanžel na pár dní vrátili do Stanwood Hallu, aby si lord Worthington, ktorý sa teraz stal poručníkom jej bratov a sestier, ako aj svojich sestier, mohol pozrieť majetok.

Prv než Henny stihla odvrknúť, dvere sa otvorili. „Slečna,“ Dottina komorná Polly sa poobzerala po miestnosti, napokon jej pohľad padol na Dotty, „mylady ma požiadala, aby som vás privedla.“

Dotty zapichla ihlu do výšivky a odložila papučku. „Cíti sa dobre?“

„Ach, veru áno, slečna.“ Polly prešľapovala z nohy na nohu. „Z Londýna dostala list a hneď po vás poslala.“

Dotty sa náhlila k dverám. „Dúfam, že sa nič nestalo.“ List z Londýna, to nebolo nič čudné. Prakticky všetci ich známi prišli na sezónu do mesta. Mali tam byť aj mama a Dotty, no deň pred plánovaným odchodom sa jej mama šmykla a zlomila si nohu.

„Nie, slečinka,“ uistila ju komorná a náhlila sa za ňou, „mylady sa usmievala.“

„Čím skôr za ňou prídem, tým skôr zistím, o čo ide.“ O minútu zaklopala na dvere maminho salóna a vošla dnu. „Mama, čo sa deje?“

Mama sa zoširoka usmievala, mávala papierom v ruke. „Nečakaná skvelá správa. Napokon predsa len budeš môcť debutovať!“

Dotty ovisla sánka. Prešla ku kreslu vedľa mamy. „Nerozumiem. Myslela som si, že stará mama Bristolová mi nemôže robiť garde, lebo teta Mary čaká dieťa.“

„Toto,“ mama znova zamávala papierom, „je list od Grace.“

Dotty sa rozbúšilo srdce, zopla ruky. „Čo... čo sa tam píše?“

„Keď drahá Charlotte dostala tvoj list, v ktorom si jej oznámila, že nemôžeš prísť na spoločenskú sezónu do mesta, požiadala Grace, aby ťa pozvala. Píše tu,“ mama

si napravila okuliare, „že jej vôbec nebudeš na farchu. Vieš, uvedie do spoločnosti Charlotte a lady Louisu Viversovú, Worthingtonovu sestru, a o jednu osobu viac pri desiatich deťoch si nikto ani nevšimne. Píše sa tu, že veľmi privíta tvoj zdravý rozum.“ Mama zdvihla pohľad. „Niežeby som s ňou nesúhlasila. Naozaj si veľmi múdra, ale Grace to určite napísala kvôli ockovi. Vieš, že je nerád niekomu zaviazaný.“ Mama sa vrátila k listu. „A bola by veľká škoda, keby si nemohla debutovať s Charlotte, ako ste celé roky plánovali.“ Mama s rozmachom odložila papier a usmiala sa. „Čo si o tom myslíš?“

Dotty si dlho nedokázala myslieť nič. Ešte nikdy nemala takú prázdnu hlavu. Je to až priveľmi dobré, aby to bola pravda. Pokrútila hlavou a konečne sa zmohla na odpoveď. „Nikdy som si nemyslela... No, teda vedela som, že Charlotte o to požiada Grace, ale nevedela som si ani predstaviť, že by s tým lord Worthington súhlasil. Hoci v poslednom liste mi písala, že jej veľmi chýbam. Dokonca mi napísala aj Worthingtonova sestra lady Louisa, vraj o mne toľko počula, až sa jej zdá, akoby ma už poznala, a vraj bude rada, ak prídem do mesta.“

Zrazu si Dotty uvedomila, že skutočne pôjde do mesta. „Naozaj budem debutovať!“ Vyskočila, pribehla k mame a vyobjímala ju. „Bola by som rada, keby ste tam boli aj vy.“

Mama ju potľapkala po chrbte. „Áno, moja drahá. Aj ja by som tam rada išla, ale Grace sa o teba dobre postará.“

„Kedy povieme ockovi o Gracinom návrhu?“ Čo ak jej otec nedovolí, aby tam išla? To by bolo hrozné. „Veru neviem, či sa bude tešiť tak ako my.“

Mama pozrela na plafón a trpiteľsky vzdychla. „Keby bolo podľa neho, debutovala by si dvadsaťročná. Kamsi odišiel. Nechala som mu odkaz, aby za mnou prišiel hneď, ako sa vráti.“ Oprela sa o vankúše. „Nemôžeme strácať čas. Treba toho veľa prebrať. Polly,“ mama sa obrátila na Dottinu komornú postávajúcu pri dverách, „daj priniesť z podkrovia truhlice a začni baliť šatstvo slečny Dotty.“

„Áno, mylady.“

Len čo sa zatvorili dvere, mama sa k nej naklonila a stíšila hlas. „Ockovi sa spočiatku nebude páčiť, že pôjdeš do Londýna bezo mňa, ale neboj sa, moja, ja ho prehovorím.“

Dotty si znova sadla a zopla si ruky v lone. Trochu sa jej triasli od vzrušenia. Bude môcť debutovať so svojou najlepšou priateľkou na svete! „Mala by som napísať Charlotte a Grace a poďakovať sa im.“

„Áno, keď to všetko vyriešime.“ Mama otvorila zápisník, jazykom navlhčila konček ceruzky. „Musíme myslieť na to, kto ťa bude sprevádzať. Papa nedovolí, aby si cestovala iba s Polly. Pani Parksová tuším spomínala, že jej sestra ide do mesta navštíviť priateľku. Spýtam sa jej, či na teba dozrie. Koniec koncov ušetrí jej to námahu a nebude musieť platiť za ďalší koč.“

Dotty prikývla. „Áno, mama. Pani Brownlyová tuším odchádza o pár dní. Plánovala vziať poštu.“

„Potom bude rada, že sa môže zviezť v súkromnom koči a cestou si oddýchne v dobrom hostinci. Teraz bež pomôcť Polly. Keď sa porozprávam s ockom, pošlem po teba.“

Dotty pobozkala mamu a nevelmi spôsobe vybehla hore schodmi do svojej izby. Štyri truhlice už boli

otvorené a jej skriňa zívava prázdnotou. Začala skladať oblečenie, ktoré našla na posteli. „Polly, dúfam, že mama ocka presvedčí.“

Komorná sa na chvíľu zamyslela. „Podľa mňa sir Henry nemá nádej, aby si presadil svoje.“ Rázne prikývla. „Ona ho presvedčí.“

Dotty sa usmiala. Mama väčšinou ocka presvedčila. „Ale aj tak... budem sa cítiť oveľa lepšie, keď budem naisto vedieť, že pôjdem do mesta.“

O dve hodiny sa sir Henry Stern mračil na list vo svojej ruke. Vošiel do salóna svojej manželky. „Toto je od lorda Worthingtona. Predpokladám, že vy máte list od Grace.“

Lady Sternová sa usmiala. Veľmi ľúbila svojho manžela, ale niekedy jeho sebeckosť zašla príďaleko. Nemienila mu dovoliť, aby pokazil Dotty spoločenskú sezónu. „Veru mám. Tuším v živote som nebola taká šťastná, keď išlo o Dorotheu. S Charlotte celé roky snívali o svojom debute a o nových šatách, čo sme jej nakúpili... Nechcela by som, aby zbytočne viseli v šatníku.“

Jej manžela to nepresvedčilo. „Worthington sľubuje, že sa postará o Dotty rovnako ako o svoju sestru lady Louisu a o Charlotte.“ Ešte väčšmi sa zamračil. „Ale, Cordelia, zveríme ju do jeho opatery. A to v Londýne. Pritom ho až tak dobre nepoznáme.“

„Henry,“ Cordelia sa mu prihovorila čo najtrpezlivejšie, „poznáme Grace a Worthington sa správal veľmi prívetivo, keď nás pozvala na večeru do Stanwood Hallu, keď tu boli pár dní. Gróf má dobrú povest'. Nie je okolo neho nijaký dym, ako by povedal Harry.“ Manžel stisol pery a Cordelia pokračovala: „Okrem to-

ho Grace by mu nezverila svojich bratov a sestry, keby to nebol dobrý muž.“

„Ale vezme si na starosť tri mladé dámy?“

Takmer sa zasmiala, keď videla, ako zhrozene sa tvári.

„Zabúdate, že ešte vždy je tam s nimi Gracina sesternica Jane Carpenterová aj vdova lady Worthingtonová. O dievčatá bude dobre postarané a Grace poznamenala, že Dotty má zdravý rozum.“

„No dobre.“ Pozrel na list a zvrástil obočie, až sa mu nad nosom spojilo. „Keďže spoločenská sezóna sa už rozbehla, lord Worthington ma žiada o okamžitú odpoveď. Predpokladám, že by som mu mal napísať.“

Cordelia sa znova usmiala. „Znamená to, že dovoľíte Dorothei ísť do mesta?“

Manželovi sa mihlo v očiach pobavenie. „Poznám vás, láska moja. Keby som odmietol, do konca života by ste mi to vyhadzovali na oči. Ste rovnako odhodlaná ako vaša matka. Ako má podľa vás Dotty cestovať?“

„Na to sa nesťažujte, môj milý. Keby sme neboli odhodlaní, my dvaja by sme sa nikdy nemohli vziať.“ Cordelia sa usilovala, aby to neznelo víťazoslávne. Ešte šťastie, že Sternovci boli celé generácie priateľmi Carpenterovcov. „Ja sa o všetko postarám.“

„Tak teda dobre. Viem, že vyšlete Dotty na cestu, len čo to bude možné. Chcem sa s ňou porozprávať.“

„Pravdaže, láska moja.“ Cordelia potiahla za zvonec a dala privolať dcéru.

Keď Dotty vstúpila do otcovej pracovne, zneistela. A keď videla, ako pochmúrne sa tvári, skrúcalo jej ža-

lúdok. Nedovolí, aby odišla do mesta. Zbytočne by robila scény. Nadýchla sa a pripravila sa na zlú správu. „Áno?“

„Otec sa s tebou chce porozprávať.“ Obrátila hlavu a videla mamu – ležala na pohovke. Musí to byť dôležité, ak sem mama prišla.

Papa prešiel okolo stola, chytil Dotty za plecía. „Môžeš prežiť spoločenskú sezónu s Charlotte. Ale vieš, čo si o tom myslím. Ešte si mladá a nie je dôvod, aby si sa rýchlo vydala.“

Tvárila sa vážne ako jej otec. „Viem, papa.“

Otec si odkašľal. „Ak o teba prejaví záujem nejaký mladý muž, povedz mu, aby sa najprv obrátil na lorda Worthingtona. On bude najlepšie vedieť, či je ten džentlmen vhodný.“

Dotty prikývla. Zaplavila ju úľava a vzrušenie. Ale otec ešte neskončil. Čakala, že bude pokračovať.

„Vzhľadom na to, koľko ľudí už býva vo Worthingtonovej domácnosti, okrem ľudí aj psov, musíš mi sľúbiť, že do domu Stanwoodovcov neprivedieš nijaké túlavé zvieratá ani ľudí. Nepotešilo by ich to.“

„Sľubujem, papa.“

„Teraz sa musím uistiť, že koč je pripravený.“

Len čo otec zatvoril dvere, Dotty zvýskla a objala mamu. „Ach, mama! Veľmi pekne ďakujem! Nikdy sa vám za to nebudem môcť odvdáčiť.“

Mama ju potľapkala po líci. „Veru budeš – ak sa dobre zabavíš! Ale pamätaj, čo ti povedal otec. Vzhľadom na to množstvo detí a dve nemecké dogy Worthingtonovci už nepotrebujú trojnohé psy či poloslepé mačky, ani nehovoriac o deťoch bez domova.“

„Áno, mama, urobím, čo bude v mojich silách.“ Dotty sa usmiala.

Všetci mali radi Scruffyho. Ten kocúr bol najlepší lovec myší, akého kedy mali, a z Benjyho sa stal skvelý koniar. Ľudia aj zvieratá potrebujú v živote šancu. Ale jej rodičia majú pravdu. Priviesť túlavé zvieratá do sídla Sternovcov je niečo iné ako priviesť ich do domu, ktorý patrí niekomu inému. Dotty sa rýchlo pomodlila, aby nestretla nikoho, kto bude potrebovať pomoc.

2

Dominic, markíz Merton, sa usadil v apartmáne v hoteli Pulteney. Stále bol urazený, že ho vyhodili z domu jeho bratanca Matta Worthingtona. Fajčenie cigár sa stalo veľkou módou. Niežeby to skúšal v klube White's, tam to nebolo dovolené, ale mal vyššie postavenie než Worthington a mali sa k nemu správať ako k váženému hosťovi, a oni ho poslali preč! No zrejme dobre, že vlastne sa mu fajčenie až tak nepáčilo – bol si istý, že ani v Pulteney by mu to nedovolili.

Mal sa vybrať na potulky po svete, nie vyraziť do mesta. Ale jeho mama dostala list, v ktorom jej oznámovali, že jeho bratanec sa plánuje oženiť, a rozhodol sa, že založiť si rodinu by bolo najzodpovednejšie. Koniec koncov cítil povinnosť voči rodine a ľuďom, ktorí boli naňho odkázaní. Môže sa vybrať na cesty po svadbe.

Hoci, niežeby skutočne túžil odísť z Anglicka. Mal rád usporiadaný život a cestovanie by určite narušilo poriadok, aký sa mu páčil. Vôbec netúžil navštíviť Francúzsko. Nezaujímala ho nijaká krajina, ktorej obyvatelia sú ochotní vraždiť svojich blízkych. Všetko by malo byť starostlivo usporiadané. Život je lepší, ak všetci dodržiavajú pravidlá a vedia, kde je ich miesto.

Znova rozmýšľal, že počas spoločenskej sezóny otvorí dom Mertonovcov, ale nemalo to zmysel, keď tu nie je mama. Keby nebola hostiteľkou, nemohol by plánovať nijaké zábavy, iba večierky pre svojich priateľov. Hotel mu postačí na krátky čas, čo plánuje stráviť v meste. Nemalo by mu trvať dlho, kým si nájde manželku. Je predsa markíz! Aj bez svojho závratného bohatstva by bol dobrou partiou.

„Kimbal!“ zavolať na komorníka.

„Áno, mylord.“

„Budem večerať v klube White's.“

„Áno, mylord.“

Dom načmáral odkaz svojmu priateľovi vikomtovi Fotherbymu – spýtal sa ho, či nechce večerať s ním. Už bol oblečený a nasadil si cylinder, a vtedy dostal od Fotherbyho súhlasnú odpoveď.

Len čo sa mrholenie zmenilo na vytrvalý lejak, Dom podal cylinder a paličku lokajovi v klube White's a našiel priateľa v miestnosti, kde bola slávna kniha so stávkami. William Alvanley, jeho ďalší priateľ, sedel pri okne s iným mužom a sledovali, ako prší.

Vtom sa obrátil na Fotherbyho. „Čo robíš?“

„Stavím päťtisíc libier na tip, ktorá dažďová kvapka stečie ako prvá na podobločnicu.“

Hoci Dominic bol blízky priateľ mnohých z okruhu princa regenta, neznášal, keď jeho priatelia uzatvárali prehnané stávky. Alvanley takýmto tempom zničí seba aj svoj majetok. „Si pripravený večerať, alebo čakáš, ako to dopadne?“

„Som hladný ako vlk.“ Fotherby do seba nalial pohár vína. „Myslel som, že tento rok neprídeš do mesta.“

„Zmenil som plány.“ Dom a Fotherby vošli do jedálne. „Rozhodol som sa, že si nájdem ženu.“

„Ženu...?“ Fotherbymu zabehlo. „A máš predstavu ktorú?“

„Zatiaľ nie, ale spísal som si zoznam vlastností. Mala by mať slušnú výchovu, nesmie byť náladová a výbušná, mala by byť tichá, poslušná, pekná – napokon, mala by mi porodiť dediča – a mala by vedieť, čo sa čaká od markízy. A nemala by mať sklony k vyvolávaniu škandálov, to je samozrejmé. Vieš, ako môj strýko neznášal škandály. Myslím, že to je asi tak všetko.“

„Inými slovami, vzor cnosti.“

Dom prikývol. „Presne tak. Neožením sa s nikým, kto nevyhovie mojim požiadavkám.“

Keď Dotty prišla do domu Stanwoodovcov na Berkeley Square v Mayfairi, boli tri preč. Z listov, ktoré dostala od Charlotte, sa zdalo, že Carpenterovci a Viversovci spolu dobre vychádzajú. Žila s nimi aj Louisa matka, grófká vdova Worthingtonová. A lord Worthington bol jediným poručníkom svojich štyroch sestier.

Royston, majordómus v dome Stanwoodovcov, otvoril dvere a Dotty takmer zvalil húp detí a Daisy, nemecká doga Carpenterovcov.

„Videli sme, že prichádza tvoj koč!“ zvolalo jedno z detí.

Daisy sa pokúšala pritúliť k Dotty, aj Charlotte a mladá dáma s gaštanovými vlasmi, zrejme Louisa, hneď k nej pribehli. Dotty sa zasmiala. „Netušila som, že sa mi dostane takého nadšeného privítania.“

Zboku sa ozval hlboký štekot.

„To je Duke,“ oznámila Charlotte do tej rušnej atmosféry.

„Stačilo!“ Prísny tón lorda Worthingtona donútil

všetkých okrem Charlotte a Louisy odstúpiť odo dverí.
„Pustíte ju dnu!“

Len čo mladšie deti odišli, lord, vysoký, širokoplecí džentlmen s rovnakými tmavými vlasmi, ako mala jeho sestra, podišiel k Dotty a držal za ruku Grace. Aký krásny pár! Zlatovlasá Grace dokonale dopĺňala svojho manžela.

„Hovorila som, že sa tešíme, kedy k nám prídeš.“
Grace ju so smiechom objala.

„Áno, hovorila si.“ Usmiala sa. Aké úžasné, že je znova s Carpenterovcami! „Ďakujem za milé privítanie.“

Charlotte ju objala. „Som veľmi rada, že si tu. Toto je Louisa, Mattova sestra a moja nová sestra.“ Charlotte urobila grimasu. „Samozrejme, nie úradne, ale museli sme sa nejako určiť.“

Dotty podala Louise ruku, no tá ju pobožkala na líce.

„Som hrozne šťastná, že som sa s tebou konečne zoznámila.“ Louisa sa usmiala. „My tri budeme najlepšie priateľky a dobre sa spolu zabavíme.“

Dotty si spomenula, že ešte nepozdravila lorda Worthingtona. Chytil ruku, keď mu ju Dotty podala, ale pribrzdil ju, keď chcela urobiť pukerlík. „Netreba sa správať obradne. Hovor mi Matt. Aj ostatné deti mi tak hovoria.“

„Ďakujem, pane. Nevieť ani vypovedať, aká som šťastná, že som tu a že ste napísali môjmu otcovi.“

Kým Matt stihol odpovedať, Charlotte ju chytila za ruku. „Musíme ťa zaviesť do tvojej izby. Je vedľa mojej. Necháme ťa teraz, aby si sa umyla a prezliekla. Potom si dáme čaj a pôjdeme sa prejsť do parku. My dve s Louisou máme spoločný salón a teraz bude aj tvoj.“

Dotty nasledovala priateľku hore schodmi. „Po dvoch dňoch sedenia v koči sa rada prejdem.“

„Dokonale chápem.“ Louisa chytila Dotty pod pazuchu. „Neviem, ako môže niekto chcieť oddychovať, keď bol viac ako deň zavretý v koči.“

Charlotte a Louisa jej ukázali, kde je salónik, a odprevadili ju do jej izby. Tam ju nechali samu, aby si ošpliechala tvár a umyla ruky.

Polly vyšla z dverí, ktoré zrejme viedli do budoáru. „Tu ste, slečinka.“ Zavesila ružové mušelinové vychádzkové šaty a kabátik. „Prezlečíme vás.“

Keď o pár minút Dotty vošla do salónika, Louisa a Charlotte si prezerali módne časopisy.

„Povedz mi, čo si myslíš o tomto.“ Charlotte potľapkala epedu vedľa seba.

Podala Dotty časopis otvorený na stránke, kde bola dáma oblečená v plesových šatách maslovej farby zdobených čipkou. Charlotte mala vlasy rovnakej farby ako Grace – Dotty si pomyslela, že tie šaty by jej priateľke pristali. „Veľmi pekné.“

O pár minút im priniesli čaj. Len čo stáli pred nimi tri šálky a misa s koláčikmi, porozprávali jej o báloch a večierkoch, na ktoré sa môže tešiť, vrátane bálu, na ktorom budú Louisa a Charlotte debutovať.

„Grace a mama súhlasili, že ten bál bude aj na tvoju počesť.“ Louisa žiarila, očividne jej vôbec neprekážalo, že bude debutovať s inou mladou dámou.

Dotty dojedla mandľovú makrónku. „Bude to úžasne zábavné. Už sa neviem dočkať! Vy dve máte predo mnou výhodu.“

Všetky sny sa jej splnili.

Hoci Louisa ju v listoch uisťovala, že chce byť jej priateľkou, Dotty tomu až doteraz nemohla uveriť. Ne-

zniesla by, keby si Louisa vzala do hlavy, že Dotty nebude mať rada.

Onedlho vyšli z dverí a zamierili do parku, traja lokaji ich diskkrétne nasledovali.

Ako kráčala medzi dvoma priateľkami, poznamenala: „Mama hovorila, že keď išla na prechádzku do mesta, vždy ju sprevádzala komorná.“

„Matt hovorí, že lokaji sú praktickejší,“ odvetila Louisa. „Keby sa niektorá z nás zranila, mohli by ju odniesť, čo by komorná sotva zvládla.“

„A keď pôjdeme na nákupy,“ dodala Charlotte, „môžu niesť balíčky.“

Dorazili na chodník v Hyde Parku, ktorý všetci volajú jednoducho park, ako mladé dámy vysvetlili Dotty.

Charlotte urobila grimasu. „Máme predstierať, že všetko vieme, a tváriť sa znudene, ale to je podľa mňa nezmysel. Prečo by sme mali predstierať, že sa nezabávame, keď sa zabávame?“

„Ani ja tomu nerozumiem.“ Dotty si vzdychla. „Myslela som si, že som pripravená, ale ešte sa musím všeličo naučiť.“

„My dve s Louisou sme na tom boli rovnako,“ uistila ju Charlotte. „Rýchlo všetko pochopíš.“

O chvíľu ich pozdravili dvaja štýlovo oblečení džentlmeni. Charlotte a Louisa ich očividne poznali. Zastali a počkali, kým tí páni prídu bližšie.

„Slečna Sternová,“ začala Charlotte upäto, „dovoľte, aby som vám predstavila lordov Harringtona a Bentleyho. Páni, toto je moja priateľka z domova, slečna Sternová. Počas sezóny bude bývať u nás.“

Obaja džentlmeni sa uklonili nad Dottinou rukou. Vďaka Bohu za hodiny spoločenského správania, ktoré s Charlotte absolvovali!

Dotty urobila pukerlík. „Teší ma, že vás poznávam, páni.“

Džentlmeni chvíľu sprevádzali mladé dámy, zahovorili si pritom tance na zajtrajšom bále. Keď odišli, Dotty sa zachvela. „Nemôžem uveriť, že už mám zahovorené dve kolá.“

„Sú veľmi milí, však?“ červenala sa Charlotte.

Louisa lišiacky pozrela na Charlotte. „Lord Harrington bude tuším dvoriť Charlotte.“

„A zdá sa, že ty si očarila lorda Bentleyho,“ odvetila Charlotte.

„Bola by som radšej, keby som ho neočarila.“ Louisa prevrátila oči. „Je to dobrý človek, ale netúžim sa zaňho vydať.“

Za ten krátky čas, čo Dotty poznala Louisu, jej bolo jasné, že lord Bentley nezodpovedá jej predstave dokonalého džentlmena. Bude chcieť niekoho staršieho, seabavedomejšieho.

Dotty chytila Charlotte za ruku. „Ako sa ti páči lord Harrington?“

Charlotte ešte väčšmi očervenela. „Je veľmi šarmantný, ale Grace hovorí, aby som si dopriala čas.“

Vykročili po chodníku. Zrazu nastal rozruch a zozadu ktosi zakričal. Dotty sa zvrtila. Psík chytil do zubov stravec na čižme nejakého muža, vrčal a vrtel chvostom, usiloval sa uchmatnúť tú trofej. Muž nerozumne kopal do psa a psovi sa zdalo, že sa s ním chce hrať.

Priložila si ruku na ústa, aby sa nerozchichotala, ale keď muž zdvihol paličku a chcel sa na to chúďa zahnať, priskočila k nemu. „No tak, pane! Čo to robíte?“ Sklonila sa k psíkovi, bolo to len šteniatko. Prižmúrenými očami pozrela na muža a zamrmlala: „Mali by ste sa hanbiť.“

Dotty sa usilovala uvoľniť stravec z papuľky šteniatka, ale vždy keď ten muž zatriasol nohou, aby sa ho zbavil, šteniatko zavrčalo a potriaslo hlavou. „Prestaňte! Ste taký hlúpy! Nevidíte, že ten psík si myslí, že sa chcete hrať?“

„Dajte ho preč,“ skríkol muž zvýšeným hlasom. „Nie kto za toto zaplatí. To je váš pes?“

Dotty sa rozhodla, že si ho nebude všímať, narátala do desať, nadýchla sa a konečne sa jej podarilo dostať zlatý stravec z ostrých zubov šteniatka. „Tak!“ Zdvihla psíka a pohládza ho po nepoddajnej srsti. „Kde máš pána?“

Vtedy k nej pribehli dvaja školáci. „Ach, slečna, veľmi pekne ďakujeme. Hľadali sme Bennieho v celom parku. Ušiel nám.“

Vtedy už Bennie chňapol po stužkách na jej čepci. Dotty sa so smiechom pokúšala vytrhnúť mu stužky. „No tak, to nie je pre teba.“ Zachránila stužky a podala šteniatko jednému z chlapcov.

„Zaplatíme vám škodu, slečna.“

„Netrápte sa.“ Usmiala sa na nich. „Za tie peniaze radšej kúpte vôdzku. Tak vám Bennie neutečie.“

„Má len tri mesiace,“ vyhlásil hrdo druhý chlapec. „Nemysleli sme si, že vie tak rýchlo utekať.“

„Alebo tak ďaleko,“ dodal ten prvý.

„Ďakujeme,“ povedali jednohlasne.

No čo už?... Šteniatka sú šteniatka a chlapci sú chlapci. „Už bežte a postarajte sa, aby Bennie nerobil problémy.“

„Počkajte,“ zavrčal muž so strapcami na čižmách. „Dlhujete mi náhradu škody. Ten váš divý pes mi zničil čižmy.“

„Nezmysel.“ Dotty na chvíľu privrela oči, potom prís-